

Arrest

**nr. 173 016 van 10 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen alsook de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 3 augustus 2016 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BIJVOET, die *loco* advocaat I. LAPLAESE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 3 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het

grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw die verklaart te heten:

(…) nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend 25/03/2016).

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat zij samenwoont met Dhr. D(...) en hij blijkbaar ook 2 Belgische schoolgaande kinderen heeft waarvan betrokkene geen moeder is. Het feit dat zij samenwoont met Dhr. D(...) en zijn kinderen geeft haar echter geen automatisch recht op een verblijf. Dit louter feit stelt betrokkene niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten en creëert dus op zich geenzins een verblijfsrecht en doet dus ook geen afbreuk aan de wettigheid van de vasthouding van betrokkene en het voornemen om hem te repatriëren. Betrokkene kan nog steeds vanuit haar land van herkomst via de geijkte procedures gezinshereniging aanvragen om zo via een legale manier opnieuw naar België te komen en een eventueel gezinsleven verder te zetten. Verder kan nog benadrukt worden dat uit de motieven van de beslissing niet moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht (R.v.V., nr. 8.469, 07.03.2008).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend 25/03/2016).

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene bood zich in juni 2015 aan bij de burgerlijke stand van Leuven om informatie in te winnen voor het aangaan van een wettelijke samenwoning met de heer P(...). Nadien hebben betrokkenen zich niet meer aangeboden bij de burgerlijke stand van Leuven.

Op 12.01.2016 deed betrokkene te Oostkamp een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan (D(...) D(...), °(...)). Op 14.06.2016 weigerde de burgerlijke stand van Oostkamp melding te maken van de verklaring wettelijke samenwoning na negatief advies van het Parket van Brugge dd 03.06.2016 nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, haar intentie tot wettelijke samenwoonst geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kreeg naar aanleiding van het onderzoek naar een mogelijke wettelijke samenwoonst een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten, haar betekend op 25/03/2016.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoonst vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr. D(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Zowel betrokkene als Dhr. D(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoonst zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat betrokkene alsnog mogen wettelijk samenwonen, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verdergezet. De partner van betrokkene kan haar altijd gaan vervoegen in het land van herkomst.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat zij samenwoont met Dhr. D(...) en hij blijkbaar ook 2 Belgische schoolgaande kinderen heeft waarvan betrokkene geen moeder is. Het feit dat zij samenwoont met Dhr. D(...) en zijn kinderen geeft haar echter geen automatisch recht op een verblijf. Dit louter feit stelt betrokkene niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten en creëert dus op zich geenzins een verblijfsrecht en doet dus ook geen afbreuk aan de wettigheid van de vasthouding van betrokkene en het voornemen om hem te repatriëren. Betrokkene kan nog steeds vanuit haar land van herkomst via de geijkte procedures gezinshereniging aanvragen om zo via een legale manier opnieuw naar België te komen en een eventueel gezinsleven verder te zetten. Verder kan nog benadrukt worden dat uit de motieven van de beslissing niet moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht (R.v.V., nr. 8.469, 07.03.2008).

Betrokkene verklaart familieleden (nichten en broers) te hebben in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding (...)"

1.2 Op 3 augustus 2016 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de eerste bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in zoverre onontvankelijk is.

2.2 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissingen waartegen ze gericht is. Zij is derhalve tijdig ingediend.

2.3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op voor wat betreft het inreisverbod, daar deze beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft.

2.3.2 Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing wenst te verkrijgen van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben. Hoewel de tweede bestreden beslissing – het inreisverbod – gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering – de eerste bestreden beslissing – maakt het inreisverbod op zich geen verwijderings- noch terugnrijvingsmaatregel uit, zodat de onderhavige vordering niet met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden. De onderhavige vordering lijkt dan ook niet ontvankelijk.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aangaande de betrokken exceptie van de verwerende partij geen specifieke opmerkingen, maar verwijst zij slechts naar haar verzoekschrift en de opgeworpen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de

Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Met dit betoog kan zij dan ook geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststellingen van de Raad.

De exceptie van de verwerende partij kan worden bijgetreden. De vordering is derhalve slechts ontvankelijk daar waar zij betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, met uitzondering van het onderdeel van deze beslissing dat de vasthouding betreft.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 33 van de “*Conventie van Genève (principe van non-refoulement)*” en van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), *juncto* de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens verwijst zij naar een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 33 van de “*Conventie van Genève (principe van non-refoulement)*” en van artikel 18 van het Handvest dient te worden vastgesteld dat zij hierop in haar uiteenzetting in het geheel niet ingaat. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip ‘middel’ is uiteengezet, is het enig middel in deze mate dan ook niet ontvankelijk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de bepalingen en beginselen aangaande de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven met de heer D., met wie zij een relatie uitbouwde en met wie zij op 12 januari 2016 “*een verzoek tot het akteren van een wettelijke samenwoning*” heeft gericht aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Oostkamp.

In casu dient te worden vastgesteld, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt te beweren, dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk en uitgebreid motiveert omtrent het gezinsleven en artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt dat de gemachtigde ontegensprekelijk op de hoogte is van het gegeven dat een procedure hangende is voor de rechtbank van eerste aanleg te Brugge. Ook voert zij aan dat zij bij de uitvoering van de “*bestreden beslissing*” zal worden teruggedraaid naar Suriname, waarbij dit volgens haar nu reeds een schending van voormeld artikel 8 uitmaakt. Zij stelt dat zij immers, doordat de op heden stabiele relatie tussen haar en haar partner verbroken wordt, elke kans op succes in de procedure houdende beroep tegen de weigering tot inschrijving van de verklaring van wettelijke samenwoning verliest. De verzoekende partij geeft aan dat de gemachtigde geenszins motiveert hoe zij de vrijwaring van “*dit Mensenrecht*” *in casu* ziet, meer zelfs, dat hij, door op deze manier te handelen, en als overheid op de hoogte zijnde van de hangende procedure, voorbarig en zelfs ter kwader trouw handelt.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te geven op grond waarvan zij aanneemt dat haar relatie door de uitvoering van de eerste bestreden beslissing zou worden verbroken. Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog uit het oog verliest dat de gemachtigde wel degelijk gemotiveerd heeft aangaande de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, en uitdrukkelijk ingaat op de procedure bij de familierechtbank. Hij geeft in dit verband aan dat een persoonlijke verschijning in het kader van zulke vordering niet verplicht is, en dat de verzoekende partij, in het geval de procedure ertoe zou leiden dat zij en haar partner alsnog mogen wettelijk samenwonen, bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag kan indienen. De verzoekende partij gaat in het geheel niet in op de betrokken motivering, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

In de mate dat de verzoekende partij zonder meer stelt dat de terugleiding naar Suriname bij uitvoering van “*de bestreden beslissing*” een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt, dient te worden benadrukt dat de eerste bestreden beslissing, naast de reeds aangehaalde motivering, verdere overwegingen in het licht van artikel 8 van het EVRM bevat, waarin onder meer wordt aangegeven dat de verzoekende partij hoe dan ook niet aantoont dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn in het land van herkomst een gezinsleven te ontwikkelen, waarbij wordt verwezen naar de mogelijkheid voor de heer D. om de verzoekende partij in het land van herkomst te vervoegen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ook op deze overwegingen (of enig ander onderdeel van de motivering van de eerste bestreden beslissing) in het geheel niet ingaat, zodat ook hieraan geen afbreuk wordt gedaan.

Met haar betoog kan de verzoekende partij *prima facie* dan ook niet aannemelijk maken dat artikel 8 van het EVRM *juncto* de (formele en materiële) motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zouden zijn.

Het enig middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4 De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

I. VAN DEN BOSSCHE